

L'Estiuada

Periòdic Nacionalista

Sortirà cada divendres durant l'estiu

Any VII

Sant Hilari Sacalm, 14 Agost de 1914

Núm. 78

Obra patriòtica

El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, de Barcelona, ha publicat la *Revista Anyal* corresponent al 1913. Fullejant-la no més, es veu la transcendental obra que realitza aquella poderosa entitat que segurament molts de nostres llegidors deuen conèixer.

Amb onze anys d'existència ha lograt adquirir una gran casa pròpia a la Rambla de Santa Mònica, un camp de Sports i un Club de mar. Compta amb més de tres mil socis i la seva organització interna es perfectíssima: dintre d'ella hi funcionen constantment les seccions d'Educació i Instrucció, de Socors Mutuus, de Propaganda autonomista, de Relació i Treball, de Sports i Excursions, especial de Taquigrafia, además de les que per un fi transitori a voltes es formen. Pro totes aquestes seccions, amb vida pròpia, despleguen una forta activitat fent actuar ordenadament el Centre qui es presidit per un Consell Directiu, nucli de ciutadans meritíssims i excelentment capacitats.

Per no descriure — feina llerga seria — l'admirable obra del Centre perquè ella ja s'heu amb el nom de les seccions que l'composen, diré únicament que té establertes unes concurregudes classes mercantils, altres d'idiomes, història de Catalunya, etc., les quals venen a constituir la base ferma de la seva vida veritablement intensa i exemplar. L'actuació fermíssima del Centre de Dependents va ser originada i ha sigut constantment inspirada per un pregon i conscient amor a Catalunya. És una entitat plena i radicalment catalanista, potser la més gloriosa institució de les moltíssimes que ha creat el catalanisme. Amb orgull ho diem.

El president de l'Orfeó Català

de Buenos Aires a Barcelona

El més passat arribà a Barcelona En Joaquim Termes i Vilaplana, digníssim president del Orfeó Català de Buenos Aires. L'ha portat a nostra Catalunya el fervent i patriòtic desig d'extenyer les relacions entre els catalans de ençà i enllà dels mars, duguent amplexos poders del Centre Català d'aquella ciutat per a tractar les diferents qüestions relatives an el fi pel que ha vingut. Nostres companys i amics del setmanari «Renaixement» han procurat entrevistar-se amb ell, i li han pregat que donés unes conferències, al objecte de fer conèixer als catalans de Catalunya la vida i manera de ésser dels catalans d'Amèrica, i els medis pertinents a poguer agermanar més de lo que ho estan aquestes dugues Catalunyaes. El senyor Termes amb aquell tracte ensisier que ha despertat una fonda simpatia a tots els que havem tingut el gust d'enraonar-hi, s'ha prestat a pler a la demanda de «Renaixement», i el dissapte passat, donà la primera, en la A. N. C., (Casal catalanista del districte II), que fou notabilíssima en tots conceptes. Seria difícil volguè seguir lo en lo molt i bo que digué, de la gran feina catalanitzadora que estan realitzan els nostres germans de Buenos Aires, lluny de la mare Patria, i amb tots els entrebancs que troba un foraster en terres estranyes. Se dolgué, i amb raó, de la manca d'apoi moral amb que s'troben al realitzar qualque acte, fins arribar a que ni esment ne tinguem els que ens trobem aquí, seguint alguns d'ells importantíssims, com el que cità de l'anada del Orfeó Català, compost de més de 200 choristes, a la ciutat de Montevideo, i sens cap altre caracter que el de català lo qual no fou obstacle perquè obtingués un gros éxit, tant que els diaris de allà designaven el dia de l'escurció amb el

de *dia catalán*. Ens parlà del desig que tenia de que els catalans que s'expatriaven trobessin, al arribar, ont poguer anar a dormir i menjar mal no fos més que un plat d'escudella, aixís com de la creació d'una junta per als que, vençuts en la lluita per la vida en aquelles terres, no tinguessin de recórrer a la *Junta Nacional* qui hi té l'estat espanyol, i que malgrat haver de donar passatge de franc als pobres, no s'avergonyeix de cobrar-los a 40 pesos. Parlà de l'aplanament que li havia causat la visió poc catalanitzadora de molts catalans de aquí, la major part dels quals no respiraven més que pessimisme, trovant-se joiós de que hagués vingut a caure entre la gent de la Unió Catalanista i els amics de «Renaixement» que són els únics — i són paraules seves — que avui són optimistes i amb ganes de treballar amb fermesa per a la causa de Catalunya.

Moltes i moltes altres coses interessants oïrem i esperem oir en les successives conferències. Per acabar direm qu'aquesta fou en estrem concorreguda. La sala d'actes de la entitat estava plena de gom a gom, tinguent molts dels assistents d'enquibir-se en les habilitacions adjacents an ella, i tots premiarem amb grans aplaudiments al conferenciant, i podem dir qu' aquest ha sigut un bell acte amb que ha inaugurat son treball l'antiga A. N. C. en el seu nou local, i un triomf pel Sr. Termes i companys de «Renaixement» que han sigut els iniciadors de la mateixa.

Volem fer consignar, encara que no sigui més que de passada, que no hi havia cap redactor de diari català ni la *Veu* ni el *Poble* n'hi enviaren com si no vulguessin desmentir els càrrecs que ens feu l'orador al parlar de lo poc que ens ocupavem dels catalans d'Amèrica, tal vegada perquè no tenen vot en dies d'eleccions.

Barcelona, 9 Agost de 1914.

IGI.

La Mancomunitat i els camins veïnals

Una R. O. aclaratoria

Ha quedat resolt satisfactoriament per a la Mancomunitat de Catalunya el conflicte que havia sorgit entre la mateixa i la Direcció general d'Obres públiques, amb motiu del concurs per a la construcció de camins veïnals.

La R. O. del primer de Juny prop passat va disposar que els projectes de camins i ponts corresponents a les proposicions acceptades en el concurs fossin redactats necessàriament per les *Quefutures provincials* d'Obres públiques. Això representava un gros obstacle per a que la Mancomunitat pogués realitzar el seu vast plan de camins en tot Catalunya, ja que es veia desposseïda del dret de redactar per si mateixa els projectes.

El Consell Permanent de la Mancomunitat va reclamar davant el Govern la derogació o modificació de la R. O. al·ludida. I després de activíssimes gestions, ha aconseguit que'l Ministeri de Foment dictés una R. O. aclaratoria en virtut de la qual podrà la Mancomunitat redactar els projectes dels camins i ponts.

Entre els Consellers de la Mancomunitat ha causat bona impressió la solució satisfactoria donada a l'assumpte.

Crucíferes

IV

A n'el Jesús del meu cor jo l'hi parlo cada dia, l'hi dic els meus sofriments les penes qu'em martiritizan. Ell escolta els meus neguits com l'amic que més estima; em mostra el seu Cor obert voltat de punyets espines. I em diu: que més vols de mí, del meu Cor, ¿qué més voldries? si't som donada la Creu ¿que mes vols? ¿que mes desitjes?

MARÍA DE SULTERRA.

St. Hilari Juliol de 1914.

ELS SARRIERES, SENYORS DE SOL TERRA I SANT HILARI

(Continuació)

Abans de continuar la genealogia de la branca principal d'aquesta familia gironina que adquireix per un matrimoni el senyoriu de Solterra i Sant Hilari, dec apuntar alguna cosa de les branques secundaries. Son tres; una formada per Pere Sarriera, fill del altre Pere mort en 1456 i de sa segona muller Francina. Dit Pere se casà en 1480 amb Caterina, filla de Mossen Francesc Joan de Santa Coloma, donzell domiciliat a Sant Celoni. El sogre obliga al gendre a pendre el nom i les armes de Santa Coloma.

Un altra branca es la d'en Berenguer de Sarriera, ciutadà de Girona, molt abans de 1488. La seva viuda Caterina, féu testament aquest mateix any 88 i deixà la tan anomenada Torre de Sarriera, de Palau Sacosta a son parent Francesc de la Via, també ciutadà de Girona; instituí hereu universal al seu nebot Guillem Florensa.

Finalment, la darrera branca secundaria es la de Jaufret Sarriera, donzell, senyor del castell de Vulpellach. Son successor, abans de 1484, fou Antón Sarriera, ja casat en aquesta data amb Elionor, filla del cavaller Mossen Bernat de Samesó i germana de Caterina, muller de Joan Vicents de Terrades, com tots ells ciutadà de Girona. En 1514, dits Antón Sarriera i Elionor de Samesó otorgaren els capítols matrimonials de son fill Miquel amb Violant, filla del donzell Joan de Biure, senyor del castell de Sant Jordi de Valls i foren signats en el monastir de Sant Daniel, extra murs de Girona. Antón Sarriera, senyor de Vulpellach, féu testament en 1529, son fill Miquel heretà dit senyoriu i viudo ja de Violant de Biure, contragué segones nupcies, en 1538 amb Violant Marguerida, filla de Benet Surroca, senyor dels castells de Palau i Vilanant; i, existint afinitat entre'ls cóniugues, fou necessaria la llicència pontificia. Miquel Sarriera, se casà per tercera vegada amb Apolonia i féu testament en 1557, deixant petites quantitats a dos fills naturals dits Antón i Lluís; i llegats importants a ses filles Constança i Joana. Fà hereu universal al únic fill mascle Perrot i en cas de morir sense successió, anirà l'herencia a la citada filla Joana, creant-se llavors un vicle amb tots els bens, obligant als descendents a pendre'l nom i armes de Sarriera. L'esmentat Perrot morí efectivament sense successió llicítima i sa germana entrà en possessió del senyoriu de Vulpellach, casant-se amb son cosí Joan Sarriera de Gurb, fill de Miquel i de Gerónima de Pons, senyors de Solterra, Sant Hilari i vall d'Hortoles. Per aquest matrimoni, doncs, se refundiren la branca dels Sarrieres de Solterra amb la secundaria de Vulpellach.

Ara podem continuar la genealogia i noticia de la branca principal a partir del casament de Don Antic de Sarriera, fill i hereu de Don Joan, batlle general de Catalunya, en virtut del darrer testament de dit personatge, otorgat a 27 març 1509, davant del notari Pere Mas, de Barcelona, on deixà quantitats per misses en sufragi de sa muller Donya Violant i fill Pere Benet, ambdós difunts.

Aquest Antic de Sarriera, senyor de la vall d'Hostoles, contragué matrimoni com ja diguérem, amb la rica pubilla de les Guilleries Donya Anna de Gurb, filla única del noble Bernat Joan de Gurb, senyor de Solterra i Sant Hilari, i de Margarida sa muller.

Don Antic tenia un germà anomenat Miquel, que després de casar-se amb Isabel de Tagamanent morí jove, abans de 1512, passant a aquell el castell de Requesens de Girona, en virtut del vicle establert pel comú pare Joan en el testament de 1509. No obstant haver deixat dits Miquel i Isabel una filla anomenada Violant de Sarriera i Tagamanent, qui anys després contragué matrimoni amb el Vescomte de Rocaberti, s'executà l'esmentada vinculació i la entrega de Requesens fou firmada per dita Isabel a Barcelona el 5 octubre 1512. A la primera de 1531 feu testament Don

Antic, davant del notari Miquel Andreu, de Girona i morí pocs mesos després. La seva viuda Donya Anna de Gurb, senyora de Solterra i Sant Hilari, tudriu del fill comú també anomenat Antic, visqué molt temps, al menys fins a 1565.

El jovincell Antic, segon del nom, era doncs, senyor de la vall d'Hostoles i del castell de Requesens, això darrer a *feu honorat* del Rei. En documents de 1536 fins a 1544, surt sempre dita senyora com a tudriu i legal administradora del seu fill menor d'edat. Aquest fill morí sense successió després de 1548 i la vall d'Hostoles passà al seu germà Miquel, fill també de Donya Anna de Gurb.

A 28 juny 1547 s'havien celebrat capítols matrimonials d'aquest Miquel Sarriera de Gurb i de Gerónima de Pons, filla del donzell de Girona Andreu Pons, qui tenia molts bens i senyoria a Torroella de Montgrí. Donya Anna de Gurb féu en aquell acte donació irrevocable intervius al dit fill Miquel dels termes de Sant Hilari amb les parroquies agregades, del castell de Solterra, Casa de la Rovira, termes de Sora i el castell i força de Montral en el bisbat de Vic, amb totes jurisdiccions civils i criminals, mer i mixte imperi i tots altres drets i redits, reservant-se emperó l'usdefruit dels senyorius i bens esmentats. Imposà també l'obligació al dit fill de pendre perpetuament el nom i armes de la casa de Gurb.

Miquel Sarriera de Gurb feu testament en 1559, vivint encara la mare instituint hereu a son fill Joan Sarriera de Gurb i Pons. Deixà un altre fill mascle anomenat Antic, del qual tornarem tractar i una filla del mateix nom de la mare, Gerónima, la qual se casà amb el donzell Joan d'Agullana.

No morí Miquel tot seguit de l'otorgació del testament; visqué fins a 1569. En aquest any son fill Joan vingué ja a Sant Hilari amb el notari Sobirà de Girona, per a pendre possessió personal del senyoriu i el dia 7 de setembre reuní als homens del lloc en la plaça, demanant-los-hi el regoneixement dels drets senyorials que acabava d'heredar del seu pare. L'Universitat i singulars de Sant Hilari juraren públicament la fidelitat i homenatge. A continuació'l batlle del terme Don Antón Saleta, amb les insignies de son càrrec jurà agenollat i sobre'ls Sants Evangelis a Don Joan Sarriera i de Gurb, qu's trobava asentat en ornat sitial, ésser bó i legal vassall segons usatges de Barcelona i Constitucions generals de Catalunya. El senyor confirmà i de nou establí dit Saleta com a batlle, manifestant-se content de la seva probitat, per al exercici de la jurisdicció civil i criminal. Llavors en Saleta jurà solemniament el càrrec davant de tots els veïns o singulars del poble i finalment, juraren fidelitat un a un aquests darrers, citant per curiositat Antón Bodol, sabater, Antón Verneda, ferrer; Antic Perés, sastre, Miquel Parset, boter, Joan Albernia, cadiraire, Montserrat Selija, texidor i Pere Vilacrosa, pagés. Acabà l'acte, creant Don Joan Sarriera per a notari i escribà respectivament de Sant Hilari l'advocat vigatà Mensa i el propietari local Joan Saleta.

Aquesta solemnitat feudal, fou sens dupte la darrera que ha presencià el poble de Sant Hilari. Estava ja a les acaballes el sistema senyorial.

Devem interrompre la relació de la branca principal per donar alguna nova del altre fill de Donya Anna de Gurb, anomenat Antic com son pare. Era senyor d'Hostoles i en 1561, celebrà una interessant concordia amb l'universitat i singulars d'aquesta vall. Convocats tots en la plaça de Sant Felí de Pallerols el dia 3 de març i aplegats els delegats dels llocs de Sant Iscle de Colltort, Cogolls, Les Planes, Pineda, Les Ansies. Sant Felí i Sant Pere Sacosta, acordaren renunciar les demandes i transigir els litigis sobre prestacions senyorials. Per la seva part, Don Antic Sarriera i Gurb cedí i renuncià la percepció de tots *denieriatges* de censos, censals, delmes, tasques,

terçes llusimes i foris capis com a possessor dels drets i rēdits feudals del castell de vall d'Hostoles. El delegat s'obligaren en canvi a pagar-li les pensions vinents i a costejar la formació d'un capbreu, exhibint sens resistència el notari les seves escriptures. Aquesta concordia donà llarga tranquil·litat a aquella comarca.

Finalment, per deixar llesta aquesta part del nostre treball direm que Miquel de Sarriera i Gurb, germà de'n Antic i fill també de Donya Anna, del qual ja havem parlat i que havia rebut en 1547 la donació de Solterra i Sant Hilari, continuava en 1562 i 1565 administrant aquests senyorius en nom de la mare. En escriptura de 1562, titulant-se senyor d'Ossor i titulant «sa mare senyora del castell de Solterra, de Montsolís (corrupció del vell nom Mansolí), La Rovira i Sant Hilari, confirmà i de nou estableix a Miquel Serras, alias Camplà, del lloc de Sant Hilari, dos masos anome-

nats *Camplà i Lavanyes d'amunt*, prometent dit Serras esser home propi i soliu de l'esmentada Donya Anna de Gurb. Ambdós masos afrontan amb terres de Rocaplana, del mas Ribadevall i d'altres anomenats Pratjugador i Fanallet.

L'escriptura de 1565 es la ratificació feta per Miquel en representació de la seva mare i a favor de Francesc Casal, de Sant Hilari, del mas *Casal d'avall*, que es afocat juntament amb el *Casal d'amunt*. Afronta amb terres de Soler de Mansolí, de Borrell de Mansolí i amb coll Sagoit (nom geogràfic interessant) i Serra de Rocalet.

Després ja no surten més en els documents ni Donya Anna de Gurb ni sos fills Miquel y Antic.

JOAQUIM MIRET I SANS

(Acabarà)

Recital de Lieds

Es apropòsit de la vinent audició de *Lieds* que donarà la gentil solista de l'Orfeó Català senyoreta Fornells L'ESPIUADA m'encarta perquè il·lustri als seus simpàtics llegidors dient quelcom referent al procés de tant assenyala-da forma musical.

Amb especialíssim gust hi corresponc i heus aquí una mena de composició qui dins de l'ordre simfònic adhuc va fent llegua per hora en nostres temps, el *Lied*.

Es de notar contra lo que equivocadament creuen molts, el *Lied*, mot alemany sinònim de *Cançó* vé de molt lluny, son origen no és recent i és per lo lliure que's presenta dita forma que'l fan séu caracteritzant-lo amb femsòmia propia diferents èpoques i escoles.

Esplèndida glosa musical d'aire o tonada fresca i escaient és el *Lied* qual cantarella acompanyada per un instrument i segons el desenrotll de l'obra s'ens presenta tantost picaresc i eròtic com tràgic, bèlic o místic, sia tant sols per l'ampla esfera en que viu aital composició.

Riemann, el famós musicòleg alemany el defineix així: «Unió íntima d'un poema líric amb la música fins al punt en que el llenguatge parlat cedeix a son torn el lloc, al llenguatge cantat transformant-se els elements musicals (ritme, cadència, etc.) en verdadera música, en rítmicament ordenada melodia».

Per çó és indispensable la compenetració de dits elements qui fonent-se en un tot inseparable, la lletra i la tonada, constitueixen llur plena identificació vivint una per l'altra.

Crec que encar que abans dels italians del segle XVI Carissimi i Caccini s'hagués escrit per a veu i acompanyament no devem confondre aquelles obres amb el *Lied*, qual real iniciació no apareix fins a l'Italia florentina dels segles XVI i XVII representada per les cabdals figures esmentades.

Un tresor veritat d'aries, romances i cançons ens llegà l'escola italiana dels segles XVII i XVIII degudes als inspirats escola-puristes Monteverde, Scarlatti, Pergolèse, Spontini, Gasparini, Cimarosa, Traetta, Cherubini, etc. que degut a l'ampla accepció de la forma musical liedística podem considerar-ne com preciosos exemples, i era mentrestant que'l geni germànic en l'altíssima figura de Jos. S. Bach interpretava meravellosament els idealismes de la seva raça en ses obres religioses o profanes, obra que continuaren esperits de tant alta inspiració com Händel, Haydn i Mozart.

A l'arribar a l'època mozartiana o clàssica sens dubte els italians qui havien florit amb tanta ufana quedaren forçosament arregaçats poguent assegurar sens temensa d'indiscreció que és als alemanys a qui devem des d'aquell temps tot l'aspecte progressiu del *Lied* iniciant-se després de Beethoven l'aparició veritat dels romàntics Mendelssohn i Schubert, precursor aquest de l'obra *Liedschumanniana*.

Heu-los aquí els genis immortals de la veritable forma musical del *Lied*: Schubert, Schumann, quin darrer hereda l'obra tant com feconda, inspiradíssima del primer per a revestir-la amb riquíssimes gales d'alt i refinat lirisme, poguent-se comptar entre els nombrosos continuadors de dita escola als Listz, Lowe, Max-Bruch, Hiller, Jensen, Reineke, Cornelius, Hauptmann, Wagner, Strauss, Wolf, Rejer, Humperdinck, etc., encar que amb un poc marcada desventaja fins a arribar a la gran i genial figura de Brahms, qui a la gran i enlairada fantasia del romanticisme hi lligà l'equilibri i serenor dels clàssics.

També és de notar a partir d'aquesta època i entre els compositors francesos i similars

belgues, els russos, els escandinaus, etc... la aparició de dita forma musical, lluint en primer terme els noms de Berlioz, Lalo, Fauré, d'Indy, Frank, Gilson, Dalcroze, Rubinstein, Borodine, Moszkowski, Rimski, Korssakoff, etc. mereixent una especialíssima menció Noruega per haver sigut encarnats sos idealismes lírics en l'obra inspiradíssima de Ed. Grieg.

Anglaterra i Espanya poden considerar-se xorques en quant a la prosperitat del *Lied*, encar que com les altres nacions esmentades comptin amb un bé de Deu i riquíssim tresor de cançons populars que sens dubte n'és la llevor qui amb més esplet germinarà en favor de tant esplèndida forma.

Catalunya no obstant també el té el seu *Lied* i hem sentit batre dins nostres facultats anímiques la necessitat de conreuar-lo encar que no amb l'esplendidesa d'elements d'altres terres. Què és sinó un *Lied* l'Anyorament den Clavé? i les cançons de l'Alió, Pedrell, Morera, Nicolau, Lamote i altres? Atribuir-los doncs el dret a la cançó popular com a element poètic de primera ordre és fer-nos llei per lo que i al meu entendre cal que treballi aquesta joventut qui's manifesta i's desviu per a l'art líric fins a alcansar la glorificació total de nostre estimat *Lied* en el sentit sempre tant més lógic com transcendental possible amb la seguretat de que conjugant pràcticament l'art per a l'art fomentarem també amb vivíssims reflexes la més profunda cultura patria.

JOAN B. LAMBERT

Programa del Recital

PRIMERA PART

<i>Rosa de bardia</i>	SCHUBERT
<i>Tu ets el repòs</i>	»
<i>No't duc rencor</i>	SCHUMANN
<i>Adelaida</i>	BEETHOVEN
<i>Serenada inútil</i>	BRAHMS
<i>L'amor de les roses</i>	C. FRANK
<i>Ell</i>	FAURÉ

Sra. Fornells i Sr. Lambert.

SEGONA PART

<i>Trio en Mi bemol op. 1</i>	BEETHOVEN
<i>Allegro. (a)</i>	»
<i>Adagio cantabile. (b)</i>	»
<i>Scherzo. (c)</i>	»
<i>Finale. (d)</i>	»

Srs. Estera, Lambert i Gálvez.

TERCERA PART

<i>Planys</i>	MORERA
<i>La núvia</i>	LAMBERT
<i>El rossinyol</i>	LAMOTE DE GRIGNON
<i>¡Es Juny! (conjunt)</i>	»

No cal pas encareixer l'importància d'aquesta manifestació artística l'anunci de la qual diu molt en favor de la colònia i estimada població nostra de Sant Hilari. Lo selecte del programa i els elements valiosíssims que l'han d'executar posan la festa en un lloc d'alta i senyalada distinció.

El recital tindrà lloc dimars a la nit als salons de l'Unió.

De Folk-lore

La Cova den Coma

Fa molts anys que va passar aquest fet.

Rieral avall de la Font Picanta i després corriol amunt prop del lloc conegut pel Coll de Carós, hi ha una pagesia, que per lo qu'es

veu amb els temps l'habitaren amos i masovers. Avui pertany al ric propietari de Santa Coloma en Masaneda de pagés.

Aquesta Masia te per nom la Coma, ja de temps, i perteneix al terme de Osor.

Doncs bé, anys enrrera, quan hi habitava l'amo, en els dies de que jo parlo, es trobava el masover malalt, anant-lo a veure molt sovint el senyor Rector d'Osor.

Tant abús feia d'anar-hi que un jorn l'amo li digué: aquí a casa prou senyor Rector, no vingas que no'l demanem; pro el senyor Rector no'n feu cas i continuà anant-hi amb la mateixa freqüència, fins que un dia en Coma que devia estar de mala saó, al veure que hi anava, pujà a dalt de l'escala, agafà l'escopeta que tenia, i tant bon punt el Rector anava a pujar el primer graó, li engegà escopetada i va matar-lo (avui encara hi ha dues creus a la pedra ont va morir). Ja podeu pensar quins treballs tingué en Coma per amagar-se; en aquet fi, va construir-se una cova que avui encara existeix, anomenada la Cova den Coma.

Allà va estar-se ficat durant molt temps, tal volta fins que la pena va martiritzar-lo tant i tant, que va decidir-se a anar a Vic per confesar-se amb el senyor Bisbe, i passant per escabrosos corriols plens de boscatge, guardant-se de que'l vegés ningú, arribà a Vic.

Mes el Sr. Bisbe no pogué absoldre'l d'aquet gran crim i va adreçar-lo al Sant Pare.

Amb el cor mig defallit i abatut retornà en Coma a la seva llar trascant pel mateix corriol esperant amb dalit arribar a Font Sema-llera per fer un mos. Mes, gran fou la sorpresa al treure's un rosegonet de pa que amb aquet fi portava a la butxaca, fins allavors moreno empro brescat, se li tornà atapat i negre com un carbó i aquella font que amb tanta abundància llensava el líquid benfactor que havia d'apagar-li la sed, quedà aixuta instantaniament.

A peu i captant va anar a Roma l'infel·lis pelegrí a confesar-se amb el Sant Pare. Com que per tonto que fos en Coma devia explicar-li la part més favorable per ell, el Sant Pare va perdonar-lo, amb tal que a cada poble o ciutat que passés anés cridant «are passa en Coma traïdor que ha mort al Rector d'Osor, apedregueu-me per l'amor de Deu». Es compta que estigué uns dos anys en aquet viatge fins a tornar a la seva llar de Coll de Carós.

El masover havia mort; la casa, la terra, tot estava abandonat, fins al extrem que'l remat de les cabres del Carbonell feia servir el quintà de la Coma per a pasturar.

Gran va ser l'exaltació den Coma al veure les cabres al seu conreu, i aprofitant un moment que'l pastor dormia al peu d'un marge, agafà un cinglàn grós donant per resultat que'l remat quedà amb un grapat de baixes.

Això es lo que la tradició ens conta den Coma traïdor que va matar al Sr. Rector d'Osor.

SALVADOR NOGUERA.

Hilarienea

ESTIUEJADORS POPULARS

Magí Escofet

Petitó, grassonet com un carbassó; cara de fillosop d'estar per casa; ulleres entelades; gorreta de jokey, pro. que per lo petita sembla un bonet de capellà.

Camina lentament a pas de tortuga convalscenta i usa per bastó un parassol que no abandona mai, encara qu'estiga nuvol.

Es educat; bonatxó; cortés; cerimoniós. Posseïx una il·lustració vasta i una erudició poc comú.

Mestre de minyons jubilat, se li ha enganxat la sensillés i el candor de la mainada, que talment el noi sembla ell.

Està enamorat de la poesia i es un gran recitador de versos.

Gosa inmensament veures enrotllat, trobar-se en mig d'una circumferència d'escolladors recitants, i rebre les felicitacions i aplausos del auditori.

Té una memoria més portentosa que'l Noi de Tona. ¡Que bé recita!

Té un repertori immens. Coneix als poetes clàssics i els contemporanis. Sab versos de Harzembusek, Martínez de la Rosa, Calderon, Espronceda, Campoamor, Zorrilla, *Pitarra*, Guimerà, Verdaguer, Iglesias, Apelles, etc.

Quan recita poesies catalanes s'asimila a n'en Borràs i quan usa la llengua cervantina, sembla en Calvo. L'afavoreix una veu nasal, que resalta i dona més sonoritat a l'expressió.

No sent ambicions; es de costums sensilles. S'hostatja en un democràtic Hotel.

Es un topo, dic, un tipo tan apreciat de la colònia i distingit per les senyores que, si no existís, tindria de inventar-se'n un d'exclusiu per Sant Hilari.

Es l'únic que ha rebut homenatge i ha sigut coronat en l'era den Roca, en plena naturalesa.

Fa anys que vé a aquesta vila a netejar-se les canyes dels ronyons, i disfrutar de la fresca. Es dels constants.

Artur Roche

Alt d'estatura, magristó, moreno, ulls blaucats, cara farrenya, gens presumit. Porta gorra de visera, decantada damunt dels ulls, i una mà fora i l'altre dins de la butxaca del pantalon.

Cassador consumat i temible. No cassa per lucre, per ofici, no, sols per diversió cassa. Es el seu sport favorit, la seva afició proverbial. Té una punteria mortal. Mata més que'ls Gallos i el Belmonte junts.

Esgarrifa el número de víctimes que ha ocasionat amb l'escopeta a la cara. A matat de tot; àguiles a Sant Miquel, ossos, singlans, sargantanes i papallones.

Té projectes col·lossals, propòsits atrevits. Pensa cassar tigris al Senegal, cocodrils al Nil, elefants a Persia, rinocerons a Egipte, lleons a Madagascar, la llúdriga als Pirineus, i gats masqués a Sant Llorenç. Es un èmul digne d'en Rosevelt.

Algunes voltes surt a cassar i... pesca. Ell no torna, de buit, a casa.

L'any passat sortí a cassar granotes (700 dotzenes) per el procediment del hipnotisme, o enlluernament, i... pescà un enrogall crònic i cançoner que encara li dura.

Es un amic dels amics, i un company encoratjador apreciat per tots els que'l tracten.

Es un gran comodón. Necessita quatre cadires ell sol.

Sent inclinació per els joiells. En la mà esquerra llueix una aubaga de gran gust amb un brillant que pesa mig kilo.

Ve a Sant Hilari ja fa anys. L'ambient, la fresca, les aigües, els amics, la fruita, les llangonisses, tot li agrada i tot li proba.

Per ell, en el mon, sols existeixen tres inclinacions ben sentides. La família; la casa; i la *Penya de Sant Hilari*.

PERE SERRACANTA.

MONTDOIS

(Del poemet HERMITES)

De l'aspra Guilleria vers al pregón tocant de front als núvols s'alça Montdois. Sa tòssa és gegantina, son pit és fort, seguit els peus li besa lo Ter revolt que fa brotar en sa falda boscam frondós. Per seti de la ermita cap de millor. Domina les muntanyes, valls i turons, meners, erols, boscuries, pobles i tot. Per la Reina dels Angels ¡quin mirador! Per les nits tenebroses dels pobres órbs a llevant no s'hi aixeca sol tant hermós. Quan pujo a les muntanyes cercant repòs hi trobo en eixa cima preuat conhort. Hermita regalada, font de l'Amor que al cel per entre'ls núvols alces el front, en ton racer santíssim hi tinc el cor.

ANTÒN BUSQUETS I PUNTET.

Notes comarcals

Breda.—Aquesta riallera vila no podia pas restar adormida al desvetllament deportiu que tan increment va prenent en nostra comarca. Han sigut uns actius jovincels sportsmens que revoltant-se a la monòtona inactivitat en que's viu en aquets pobles s'han emprès la tasca profitosa del conreu del deport, reunint una aprupació qu'ha inaugurat ja un magnífic camp de foot-ball havent-se ja començat a celebrar algún partit d'entrenament. Diumenge prop-passat amb motiu de la visita que'ns feren alguns jugadors del Grop Sport d'Hostalric i el F. C. de Sant Celoni s'improvitzà un partit entre aquets jugadors combinats amb els nostres, partit que transcorregué animadíssim, poguent-se apuntar un goal per cada part.

El públic que ho presencià fou nombrosísim i seguí amb marcat interès el transcurs del mateix, donant an aquesta festa atraienta un caient de delicada bellea i simpatia la presencia de nostres gentils donzelles.

De nostres jugadors se distingiren notablement els germans Saurí, els Callís i Argemí els quals malgrat ser al començ d'aquet complicat deport se'ls tributà l'admiració pel seu joc acertat. No cal pas dubtar que amb els demés companys faràn un team que amb lloers conquerits podrà ser l'orgull de Breda.

No desmereix en lo més mínim l'afluència d'estiuejants qu'es troben entre nosaltres, contant-se entre ells distingides famílies de la capital que saben fruir de l'encis de nostres bells paratges.

—Comensen a notar-se els prepatius per a la festa major.

Hostalric.—El prop-passat diumenge hi hagué un petit descarrilament en la nostra estació. Els tres darrers vagons del tren de mercaderies, entre ells el vagó que sempre porta de viatgers, que passa a les 2, agafaren, fent maniobres, la pendent de la via descarrilant-se al perdre el pas de les agulles. Malgrat haver-hi algun viatger afortunadament no'ns hem hagut de lamentar de cap desgracia personal.

—A Isidre Esteve guanyador de la copa del Excm. Sr. Baró de Quadras, ha sigut amb aquest motiu classificat corredor de primera categoria.

—S'estàn ultimant els darrers detalls per el definitiu itinerari que la secció ciclista del Grop Sport ha organitzat per recórrer l'Empordà. El nombre d'inscrits fa preveure un èxit complet.

—Les festes majors de pobles d'aquestes rodalies van celebrant-se com una nota típica en aquets dies de sol i d'alegria. Dilluns i dimars prop-passats era la de Gaserans. Donava goig de contemplar la bellesa que oferia la blanca església en mig de la vegetació en l'aire de festa amb la natural alegria de la nombrosa gent que de tots bandes hi acudí. Tot era gai, tot era hermós en aquell esplet d'alegria i les sardanes, la típica nota mes fresca, encisadora, repercutien per totes les fondalades com un esplai de l'ànima catalana. Però veus aquí que quan els sardanistes esperaven amb una íntima fruïció el toc de flaviol preludi del ritme i la cadencia magestuosa de la dança unes notes vingueren desagradablement a ferir els oïts dels sardanistes. Eren les notes exotiques d'una americana d'una habanera que sortia melosa i estranya a barrejar la seva exotica afeminatitat entre-mig de les barretines catalanes i l'airesà de rours i suros....

MOVIMENT D'ESTIUJADORS

La forta arribada de forasters que era acostumada durant la passada setmana, enguany no ha tingut lloc. Pro no per això la colònia es menys nombrosa lo que hi ha es que, aquest istiu des del 20 de Juliol començà de venir molta concurrència. La gent ha arribat més acompanyada, i això explica el fet de que el contingent de famílies es major que mai perquè aquestes sempre començan més aviat la temporada.

La llista que publiquem avui es veurà, que si fa no fa es extensa com les demés.

Comensem l'anotació: D. Pere Pompidó i Sra. (Barcelona).—D. Gaudenci Malla i nevot Carles (Barcelona).—D. Enric Ciervo (Barcelona).—D. Josep M.ª Palou (Barcelona).—Senyora Vda. de Fuster i filla Srta. Maria (Vendrell).—D. Josep M.ª Florensa i Sra. (Barcelona).—D. Manel Febrer i Marcet amb la seva senyora D.ª Agna Torres i família (Barcelona).

D. Onofre Cava i família (Barcelona).—Don Josep Sendra i família (Vic).—Srs. de Marginat (Sabadell).—Srs. de Pagès (Guayaquil R.ª del Equador).—Srs. de Barenera (Barcelona).—Srs. de Coll i Pujol (Barcelona).—Srs. de Blanco (Zaragoza).—Don Antoni Torrens (Barcelona).—Srs. de Monasterio (Barcelona).

Sr. Baró de Llauri i filles (Valencia).—Reverent Joan Brichs (Barcelona).—Srs. de Sant Miguel (Barcelona).—D.ª Carme Planas i filla (Barcelona).—D.ª Concepció Genís (Castelló de Ampurias).—Sr. Baró d'Albi (Barcelona).—D.ª Guadalupe Cortada i filla (Barcelona).—Don Josep Menos i família (Barcelona).

D. Frederic Pagès i Sra. (Barcelona).—Senyora de Rigol (Barcelona).—D. Artur Tudela i Sra. (Barcelona).—D.ª Assumpció Tomàs de Gibert (Tarrasa).—D. Emili Torruella i família (Barcelona).—D. Isidre Anglés (Barcelona).—D. Josep Torrent (Cassà de la Selva).—D. Francisco Cruz (Cassà de la Selva).—D. Joaquim Baus (Girona).—D. Jaume Vidal (Prat del Llobregat).

Va estar a la nostra vila algunes hores el diputat a corts per Lleida don Ricart Ramos amb la seva família qui tants istius havia passat a Sant Hilari ont es per això ben conegut i distingit com es mereix. Al Hotel Martin s'hi troba també D. Josep Bertran i Musitu diputat per Vilanova.

D. Salvador Sisteró i fill (Barcelona).—Don Ramón Mora i Sra. —D.ª Leonor Martínez i fills (Barcelona).—D. Joan Roger i la seva gentil filla Srta. Roseta (Lloret de Mar).—Don Francisco Sala (Lloret de Mar).—Don Jaume Sorde i Sra. (Tarragona).—D. Josep Ribó (Sant Andreu de Palomar).—D. Francisco Guitart (Sant Andreu de Palomar).

D. Josep Puig i Sra. (Sant Pere de Ribes).—D. Jaume Iglesias (Barcelona).—D. Joan Artau. —D. Artur Regés (Lloret de Mar).—D. Josep Martinell i Sra. (Llagostera).—Don Jaume Rovira i Cusó (Tiana).—D. Manel Jacas (Barcelona).—D. Francisco Tormo, senyora i filla (Valencia).—D. Eduvigis Castells (Tarrasa).—D. Josep Creus (Sant Martí de Provensals).

D. Josep Gori i fill (Reus).—D. Josep Ferrus (Reus).—D. Ferrán Rodon (Barcelona).—Don Dionís Pleant de Porta (Lleida).—D. Francis-

co Dangla, D.ª Agna Más de Xaxars, D.ª Teresa Castellà, D. Joan Morera i Sra., donya Mercè Roca, Vda. de Colomer, tots de Mataró.—D. Antoni Castells i Sra. (Tarrasa).—D. Joan Tudores (Milà).

D.ª Carme Gual, Vda. de Ribas i Srta. Agneta Doménech (Barcelona).—Dr. Josep Moll i Sra. (Barcelona).—D.ª Assumpta Portabella i filla (Barcelona).—D. Narcís Roure i família (Barcelona).—D. Antoni Piqué i Sra. (Sans).—D. Pere Cebrian (Valencia).—D. Joan Fradera (Havana).—D. Miquel Matalí (Masnou).

D. Martí Vallbona i Sra. (Valencia).—Don M. Zaubert (Paris).—D. Josep Moll (Barcelona).—Rnt. Francisco Ferrer (Barcelona).—D. Joan Arizaray (Barcelona).—D. Martin Soler i Sra. (Barcelona).—D. Josep Mir (Barcelona).—D. Pau Iglesias (Granollers).—Don David Dupour i família (Suïssa).—D. Miquel Lloveras (Barcelona).

Va estar breus moments a la nostra vila el bon catalanista ex-batlle de Santa Coloma de Farnés, don Josep M.ª Iglesias amb la seva senyora i respectable mare i distingides germanes; venia de les seves finques de Santa Creu ont passa l'istiu.

D. Francisco Geli i família (Figueras).—D. Agustí Valentí (Barcelona).—D. Domingo Sanjuan (Barcelona).—Sra. Ventura i fill (Barcelona).—D. Miquel Castellví (Barcelona).—D. Jacinto Benaben (Barcelona).—Sr. Corría, mare i filla (Lleida).—D. Jaume Tarell i família (Valencia).—D. Joan Torras (Barcelona).

D. Josep Roura (Barcelona).—D. Josep García i filla (Barcelona).—D. Fidel Raurich (Barcelona).—D.ª Isabel Ballester (Vilanova).—Don Ramón Giró i família (Barcelona).—D. Casimir Font (Vilanova i Geltrú).—D. Jaume Farrés i Sra. (Barcelona).—Sr. Gibert (Malgrat).—D.ª Mercè Trinche (Barcelona).

Família Trullàs (Granollers).—D. Emanuel Marsol i la seva Sra. mare (Tarragona).—Don Josep Vallverdú (Sant Martí de Malda).—Don Josep Ribera (Suria).—D. Pere Morell (Barcelona).—D. Josep Barberà (Roquetes).—Don Josep Bofill i família (Roquetes).

Bon estiuieg.

ILARIENC

Teatres i Concerts

La Companyia de comedia, Torres-Castillo, que treballa al «Tivoli», segueix acontentant al públic, qui omple el teatre. Fins ara hem vist *Lo que no muere*, dels germans Alvarez Quintero; *Del enemigo el consejo*, de Zamora; *Robo en despoblado*, de Vital Aza i Ramos Carrión; *El Angelus*, de E. Blasco, i *Sin familia*, de M. Echegaray.

Totes aquestes obres han sigut cuidadosament interpretades per els elements de la companyia, sorbressorin però, la senyora Castillo i els senyors Torres i Castillo. Son aquets artistes d'aquells que han treballat amb companyies de primera fila, fent sempre un bon paper. Tenen el domini de les taules i la vis cómica que tan agrada al públic i tan l'encisa. Per això no es d'estranyar qu'els concurrents al «Tivoli» passin contents la vetllada de teatre i riguin amb satisfacció de franca sanitat física i moral quan veuen els mil entrebanes qu'els hi surten en els joves que s'estimen i es troben contrariats, pero que per fi, de tot se surten, vencen amb les armes que Cupido dona sempre al seus devots. *El Angelus* ha sigut sens dubte la comedia més ben representada, i per això, i per l'interès que desperta, fou la més ben rebuda del públic, que s'emocionà en les escenes tendres i rigué de molt bona gana en les cómiques, fetes d'un modo magistral per la senyora Castillo. El senyor Torres estigué com sempre just i interessant i mestre de la mímica, i el senyor Torrens llegei la lletra de la seva mare amb fonda emoció. Foren molt aplaudits.

Els intermedis d'aquestes funcions de teatre son embellits per el trio Jover Fabrè i Serra, que per el seu acoblament ha merescut el favor del públic. I amb molt aplauso toca, no tan sols en les funcions de teatre, sino que dos concerts cada dia, fent aixís conèixer molt bella música dels grans mestres.

En el teatre de «La Unió» donaren dugues funcions de *varietés*, «Les Noës», parodistes cantants a transformació, i ventrilocus, que entretingueren molt agraçosament al públic, qu'emplenà el teatre fins a vessar. Son artistes estimables i correctes, que no tingueren una sola nota grollera, cosa tan corrent en les *varietés*. Ell es un artista de grans condicions, que toca bé alguns instruments estranys, com son una escombra i una paiella, vers violins en les seves mans, i ademés fa riure al públic amb la seva paraula fácil i humorística.

Ella l'acompanya en ses cançons, i fa molt bé la *nina mecànica*, que produeix en el públic forta il·lusió de realitat. En el seu treball foren acompanyats admirablement per el trio Estera, Lambert i Galvez. I en els intermedis se projectaren pel·lícules de la casa Pathé.

Amb aquestes funcions teatrals i els quatre concerts que cada dia hi ha en les sales no poden aburrir-se els centenars de forasters qu'ens visiten. Sense dir lo que s'està preparant per la vinenta setmana. Un concert escullidíssim, que pot dir-se del *lieder*, perquè pràcticament en farà l'història la célebre solista del «Orfeó Català», la senyoreta Andreua Fornells, tan estimada en aquesta vila.

Amb lo dit compendrà tot-hom que la vila de Sant Hilari té en aquests moments, una tonalitat artística que li envejarien algunes ciutats d'anomenada.

J. FONT DE BOTER.

Noves

Llegim a *La Crònica de Valls* que l'advocat d'aquella població don Ignaci Terrés va endreçar una acabada memoria al president del Consell de la Mancomunitat de Catalunya sobre la conveniència capitalíssima de que's traduïssin en català les nombroses obres que tractan del nostre Dret i que resten escrites en llatí. L'idea ha sigut acceptada pel Consell amb el propòsit de que en els propers presupostos hi figuri una consignació al mentat objecte. Diu ademés *La Crònica de Valls* que's dirigirà una comunicació als degans dels col·legis d'advocats perquè s'adhereixin a la proposta.

No dubtem pas gens de que tot-hom la veurà amb molta simpatia i posats a fer podrien traduir-se també els textos castellans. Temps enrra en la *Revista Jurídica* s'havia començat un treball de traducció i si mal no recordem amb textos den Cancer. La favorable acollida que ha rebut de la Mancomunitat fa esperar que serà un fet aquesta meritòria i útil labor per gloria del patrimoni jurídic de la nostra terra.

Abans d'acabar-se aquest mes es rependran les obres per a cobrir la riera de Valldrosa en el troç del carrer den Gravalosa. Se construirà uns 15 metres de volta.

Va estar un parell de dies a la nostra vila el jutge d'instrucció d'aquet partit don Ignaci de Lecea acompanyat de la seva família i del registrador de la propietat don Rafel Gasset. Les autoritats locals, encara que la visita fou de caràcter particular, l'acompanyaren a visitar els llocs de la població i voltants, marxant molt complascut de la visita.

Un dia d'aquets, segurament demà dissapte, arribarà el digníssim diputat per aquet districte, D. Joan Ventosa i Calvell.

La Colònia Escolar excelentment dirigida pels il·lustrats mestres Srs. Porqueras i Iglesias, realitza constantment excursions pels afores de la vila. Diumenge passat va ser obsequiada amb postres de dolços pel volgut estiuador i molt distingit col·laborador de L'ESTIUADA, don Joaquim Font de Boter.

Ha sigut nomenat mestre de l'Escola parroquial el Rnt. Salvador Rovira i Valls, fill d'aquesta vila.

A l'Administració de correus hi han detingudes les cartes següents dirigides a D. Joan Ramón Hidalgo, Josep Pidemunt, Josep Vilà Vernis, Sebastià Debané, Ramón Prats, Enri-

queta Pujadas, Pere Lloret, Candi Urruti i Pau Graells.

Teules de Sta. Coloma de Farnés. Postre exquisit, nutritiu. Joaquím Trias de Sta. Coloma es l'unic inventor.

Es reben diàriament del seu autor a la *Hilarienea* den Ramón Casabosca, P. de la Iglesia.

Molt lluits i concurreguts de belles senyoretetes es veuen els balls que varis dies a la setmana tenen lloc als salons de l'Unió. Els que's celebraran demà i passat demà al matí es pot preveure que seran esplendits. En dits dies a la nit hi actuaran a l'Unió, renomades atraccions.

En altre lloc del número ja publiquem el programa del recital que's celebrarà dimars.

L'Alcalde va reunir el dilluns passat als carnicers a fi de que li justificuessin la puja de la carn acordada el dia abans. Les raons que exposaren semblen realment atendibles, essent la principal la de que a causa de la guerra europea no poden vendre les pells.

L'Alcalde per resoldre això i en previsió de que donant per excusa la guerra va convocar sessió extraordinaria que's deu haver celebrat avui ja que per manca de número no's pogué reunir dimecres. Al ensem diumenge passat feu publicar un pregó, prohibint l'encariment dels articles de primera necessitat sense previ permís que deurién justificar degudament per a obtenir-lo. Tot això mentres duri el conflicte europeu.

Torpedos. Nou postre, especialitat de la Confiteria den Joaquím Trias de Sta. Coloma. Despatx a St. Hilari, a *La Hilarienea*, P. de la Iglesia.

Barratets de St. Hilari. Postre que demana tot-hom per lo exquisit. Carrer de Valls, 6 casa Manel Planas.

Ha sigut regalat al Alcalde per a us del guarda urbà, una hermosa vara de camp japonesa amb el pom de plata cisellat i artísticament grabat i que porta l'escut de St. Hilari. L'ofertor de tan bell present es l'antic estiuador bon amic de la nostra vila don Tadeu Cardona.

Varis catalanistes d'aquesta vila enviaren tarjeta al Consulat de Servia contribuint a la manifestació de simpatia a aquesta nació que defensa els seus drets de tal.

¡¡Gran Exit!! ¡¡Gran Exit!! Paper «Sant Hilari» per a cartes (patentat). Cinc fulls i cinc carpets, amb 10 vistes diferents: 25 cèntims.

De venda: als establiments de Ramón Carbonell, Ramón Casabosca, Adjutori Montal, Manel Planas, Marcellí Rusinyol (Font-Picant) Ricart Torrent, Agna Valls i Josep Ximeno.

Depòsit: «La Modernista», carrers Arbuçias, 1, i Reforma, 1, Sant Hilari Sacalm.

Estació Meteorològica

Dia	Màxima	Mínima	Mitja	Baròmetre		Higròmetre		Pluja
				8 m.	4 t.	8 m.	4 t.	
6	22	11	16.5	768	764.5	64	71	D. E.
7	25.5	10.5	18	765	766	67	91	Bol. t.
8	26	12	19	768.5	767.5	75	61	D. E.
9	25	12	18.5	768.5	768	68	60	D. E.
10	26	11.5	18.75	768.5	769.5	50	51	D. E.
11	27	11	19	769.5	769	40	42	D. E.
12	25	10	17.5	768	767	52	46	D. E.

El Director, F. Cid

Imp. Fills de Domingo Casanovas, Ronda Sant Pau, 67. Telef. 2120 Barcelona

CHOCOLATE
AMATLLER
CASA
FUNDADA
EN
1800
BARCELONA

La casa
AMATLLER,
recomienda
sus nuevos cho-
colates marca
LUNA
á las personas
de más fino pa-
ladar.

TELEFON 3678 **EL CENTRO** FREU FIXE

Melchor, Culi i Tarrés

Ronda de Sant Pere, 5 (entre Plaça Catalunya i Urquinaona)
BARCELONA

NOVETATS PER A SENYORA

LLANERÍA, SEDERÍA I LLENCERÍA
BONICS I VARIATS MODELS DE BRUSES

Consultori Médic i Laboratori

per anàlisi d'orina, de

JOAN ESTIL-LAS I REIXACH

Especial per a malalties de la nutrició

Consulta de 10 a 12 i de 3 a 5

HORT-NOU, 3, BAIXOS

SANT HILARI SACALM

¡Automovilistes! Per guanyar premis i anar segurs monte

NEUMATICS CONTINENTAL

Doncs siguent inmillorable la seva qualitat han obtingut les victories següents:

Cursa de la Costa del Tibidabo, Vuit primers premis.—**Concurs de Navacerrada**, Les 3 Copes del R. A. C. E. i 4 medalles d'or.
Circuit Marroquí 500 Kms, Els 4 primers premis.—**Gran Premi de Rusia**, 1.er Scholl sobre Benz.—**Grand Prix de l'Auto-**
mobile Club de France 752 Kms, 1.er, 2.^{on} i 3.er sobre Mercedes.

MADRID

Sagasta, 6

BARCELONA

Passeig de Gracia, 61

LA HISPANO SUIZA

UNICA FÀBRICA ESPANYOLA D'AUTOMÒBILS

Chassis per a turisme:

12|15—15|20—30|40—45 HP. Alfons XIII

Chassis per a omnibus:

15|20 HP. i 30|40 HP.

Grupos marins:

15 HP. i 30 HP.

Taller i oficina: **BARCELONA — 279**, Carretera de Ribas (Sagrera)

Restaurant Casanovas i Xocolateria del Liceu

HABITACIONS AMOBLADES PER A FAMILIES

BANY, LLUM ELÉCTRICA

Rambla del Centre, 3

(Davant del Teatre Liceu)

Telefon 2340

BARCELONA